

Sygn. akt: III U 2/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lutego 2015 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Załęska-Bartkowiak
Protokolant:	sekretarz sądowy Emilia Kowalczyk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 lutego 2015 r. w O.

sprawy z odwołania E. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w P.

o wznowienie postępowania w sprawie przyznania prawa do emerytury

na skutek odwołania E. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w P.

z dnia 08.12.2014r. **znak** (...)

orzeka:

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. decyzją z dnia 8 grudnia 2014r. odmówił wznowienia postępowania w sprawie przyznania E. P. prawa do emerytury.

E. P. wniósł odwołanie od tej decyzji. Wniósł o wznowienie przez ZUS postępowania w sprawie przyznania mu emerytury, a w konsekwencji wniósł o uznanie, iż pracował w szczególnych warunkach w okresie od dnia 19.09.1973r. do dnia 31.07.1990r. w Przedsiębiorstwie (...). Jako nowy dowód, który jego zdaniem winien skutkować wznowieniem postępowania, złożył świadectwo pracy z dnia 14.10.2014r., które anuluje wszystkie świadectwa złożone uprzednio w sprawie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w P. wniósł o oddalenie odwołania. Stwierdził bowiem, że nie zostały spełnione przesłanki z art.114 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1440 ze zm.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

E. P. ubiegał się o prawo do emerytury w oparciu o art.184 w/w ustawy. Wskazywał, że pracował w szczególnych warunkach w okresie od dnia 19.09.1973r. do dnia 31.07.1990r. w Przedsiębiorstwie (...) sp. z o.o. w W.. ZUS nie uznał tego okresu jako pracy wykonywanej w szczególnych warunkach i decyzją z dnia 04.08.2010r. odmówił E. P. prawa do emerytury.

E. P. odwołał się od tej decyzji i sprawa zawisła przed Sądem Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt IIIU 1440/10. Wyrokiem z dnia 06.10.2011r. Sąd oddalił odwołanie E. P., gdyż stwierdził, że praca w spornym okresie nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach. E. P. wniósł apelację od tego wyroku. Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyrokiem z dnia 28.03.2012r. oddalił apelację.

W dniu 03.12.2014r. E. P. złożył do ZUS wnioski o ponowną analizę sprawy i odniesienie się do świadectwa pracy z dnia 14.10.2014r., w którym zamieszczono zapis o anulowaniu świadectw pracy z dnia 31.07.1990r. i z dnia 14.09.2009r.

Na skutek tego wniosku ZUS wydał zaskarżoną decyzję, którą odmówił wznowienia postępowania w sprawie o przyznanie emerytury E. P..

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z **art.114 ust. 1** w/w ustawy - prawo do świadczeń lub ich wysokość ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

E. P. jako nowy dowód wskazywał świadectwo pracy wystawione dnia 14.10.2014r., które anulowało świadectwa pracy z dnia 31.07.1990r. i z dnia 14.09.2009r. Generalnie różnica pomiędzy świadectwem pracy z dnia 14.10.2014r., a anulowanymi świadectwami pracy sprowadzała się do nazewnictwa stanowiska pracy. W nowym świadectwie jest zapis, że E. P. w okresie od dnia 19.09.1973r. do dnia 31.07.1990r. był murarzem kotłów przemysłowych, a anulowanych świadectwach – murarzem.

Jak wynika z powołanego powyżej art.114 ust. 1 w/w ustawy – aby zachodziły podstawy do wznowienia postępowania po uprawomocnieniu się decyzji z dnia 04.08.2010r. odmawiającej E. P. prawa do emerytury, odwołujący winien przedłożyć nowe dowody lub ujawnić okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub na ich wysokość.

Świadectwo pracy z dnia 14.10.2014r. nie jest nowym dowodem mogącym mieć wpływ na zmianę decyzji 04.08.2010r. odmawiającej prawa do emerytury.

Odwołujący błędnie przyjmuje, że jedynie treść uprzednio wydanych świadectw pracy, w których jego stanowisko zostało określone jako „murarz”, skutkowało wydaniem decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury. Przyczyną wydania przez ZUS decyzji odmawiającej mu prawa do emerytury była okoliczność, że pracodawca nie wystawił odwołującemu świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Zauważyć należy, że świadectwo pracy z dnia 14.10.2014r. także nie jest świadectwem wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Ono jedynie inaczej określa stanowisko pracy odwołującego. Przy czym zauważyć także należy, że odwołujący złożył do ZUS świadectwo pracy z dnia 23.06.2010r., w którym jego stanowisko pracy także zostało określone jako „murarz kotłów przemysłowych” (k.9 a.e.). Zatem świadectwo pracy z dnia 14.10.2014r. nie wnosi do sprawy żadnych nowych elementów. Tym samym nie stanowi podstawy do wznowienia postępowania w trybie art.114 ust.1 w/w ustawy. W konsekwencji Sąd nie analizował ponownie, czy E. P. w spornym okresie pracował w szczególnych warunkach, a więc czy spełnił warunki do uzyskania emerytury. Sąd w pełni bowiem podziela stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 01.07.2014r., z którego wynika, że bez spełnienia przesłanek formalnych wniosku z art.114 ust.1 w/w ustawy prowadzenie postępowania dotyczącego merytorycznej oceny prawa do świadczenia, jest bezcelowe i bezprzedmiotowe (III AUa 134/14). Analogiczne stanowisko Sąd Apelacyjny w Białymstoku wyraził w

wyroku z dnia 26.08.2014r., stwierdzając, że istnieje możliwość dokonania ponownych ustaleń warunkujących prawo lub wysokość przyznanego wcześniej świadczenia, jednak dopiero po spełnieniu przesłanek określonych w art. 114 ust. 1 powoływanej ustawy (III AUa 279/14).

Zatem tylko na marginesie stwierdzić należy, że odwołujący pozostaje w błędnym przekonaniu, że jedynie nazewnictwo jego stanowiska zaważyło na odmówieniu mu prawa do emerytury. W sprawie toczącej się pod sygn. akt IIIU 1440/10 Sąd dokonał analizy charakteru pracy odwołującego w okresie od dnia 19.09.1973r. do dnia 31.07.1990r. w oparciu o zeznania odwołującego i świadków, którzy pracowali razem z odwołującym, o treść dokumentów znajdujących się w aktach osobowych odwołującego, o zapisy w legitymacji ubezpieczeniowej oraz w oparciu o opinię biegłej ds. bhp. Dopiero w oparciu o powyższe dowody Sąd ustalił, że praca odwołującego w spornym okresie nie była pracą wykonywaną w szczególnych warunkach, gdyż nie polegała na pracach murarskich przy naprawie na gorąco pieców przemysłowych. A tylko taka praca jest wymieniona w wykazie A dziale XIV poz.10 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U. Nr 8, poz. 43 z późn. zm.). Z opinii biegłej wynikało, że praca w szczególnych warunkach takich murarzy wynika z faktu, że murarze pieców przemysłowych wykonujący prace murarskie przy naprawie „na gorąco pieców”, narażeni są na działanie wysokiej temperatury związanej z pracą pieca. Takiego czynnika w przypadku pracy odwołującego nie było, albowiem murował on nowe kotły przemysłowe. Nie bez znaczenia pozostaje także okoliczność, że pracodawca stwierdził, iż nie ma podstaw do wystawienia świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. E. P. wniósł apelację od wyroku Sądu Okręgowego w Ostrołęce, lecz Sąd Apelacyjny w Białymstoku tę apelację oddalił.

Powyższe uwagi tym bardziej wskazują na to, że świadectwo pracy z dnia 14.10.2014r. nie stanowi nowego dowodu w sprawie.

Przedmiotowa sprawa została zainicjowana wniesieniem przez E. P. odwołania od decyzji z dnia 08.12.2014r., którą ZUS odmówił wznowienia postępowania w sprawie przyznania mu prawa do emerytury. Wobec powyższego E. P. przysługiwało prawo wniesienia odwołania od tej decyzji w trybie art.83 ust.2 ustawy z dnia 13.10.1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn. Dz.U. z 2013r., poz.1442 ze zm.). Okoliczność, że w Sądzie Okręgowym w Ostrołęce pod sygn. akt IIIU 1440/10 toczyła się sprawa o prawo do emerytury nie odbiera E. P. prawa do wniesienia odwołania od decyzji z dnia 08.12.2014r. Podnieść bowiem należy, że odwołujący wyraźnie wskazał, że odwołuje się od decyzji z dnia 08.12.2014r., a nie wnosi o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem z dnia 06.10.2011r. Różnica polega na tym, że w sprawie zainicjowanej odwołaniem od decyzji z dnia 08.12.2014r. Sąd w pierwszej kolejności analizował spełnienie przesłanek z art.114 ust.1 w/w ustawy. Natomiast gdyby E. P. wniósł o wznowienie postępowania w sprawie IIIU 1440/10, to wówczas Sąd analizowałby sprawę jedynie pod kątem spełnienia warunków z art.399 kpc i następnych. Z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16.10.2009r. wynika że w stanie faktycznym występującym w przedmiotowej sprawie konieczne jest rozpoznanie wniesionego odwołania i oddalenie go albo uwzględnienie poprzez zmianę decyzję w całości lub w części i orzeczenie co do istoty sprawy (art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c.).

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił odwołanie na mocy art.477¹⁴ § 1 kpc.